

ритѣ Славяне езикъ въ 3-то лице, единств. число (настояще врѣме) глаголитѣ сж се окончавали на *т*, както днесъ въ Македонското нарѣчие. Слѣдователно това *т*, което се срѣща и въ стария сръбски езикъ, не е никаква старосърбска особенностъ, а е остатъкъ отъ старобългарския езикъ. Отъ него най-много особености сж се запазили именно въ българския езикъ и македон. нарѣчие, което показва тѣхната взаимна сродностъ.

9. „Въ сръбския езикъ бѣдѣщото врѣме се прави съсъ спомагателния глаголъ *хтети*. Сжщо така говорѣтъ почти всичкитѣ Македонци. Иначе говори Българинъ. Напр.

Сръбски:

Български:

„ја ѱу бити	илѣ биѱу	— азъ ще съмъ или бѣдѣ	
„ти ѱеш бити	„ биѱеш	— ти ще си	„ бѣдѣшъ
„он ѱе бити	„ биѱе	— той ще е	„ бѣде
„ни ѱемо бити	„ биѱемо	— ний ще сме	„ бѣдемъ
„ви ѱете бити	„ биѱете	— вий ще сте	„ бѣдете
„они ѱе бити	„ биѱе	— тѣ ще сж	„ бѣдѣтъ“

И тѣй, Гончевичъ казва, че въ сръбския езикъ и почти въ цѣла Македония бѣдѣщото врѣме се правило съсъ спомагателния глаголъ *хтети*, а че въ българския езикъ не било тѣй.

Той не знае, или не иска да знае:

а) Че и въ двата езика, разбира се и въ Макед. нарѣчие, реченото врѣме се прави съ помощта на старобългарския глаголъ *хотѣти*, който въ 1 лице един. число има *хоуѱх*.

б) И въ двата езика за тая цѣль се употрѣбѣва съкратената форма, само че въ българския книжовенъ езикъ се е запазило старобългарското *и* (въ